

[Bjørn Elmquist]

ved kommunevalgene i de andre EF-lande, når de bor der fast.

Så er der de nationale parlamenters rolle, og vi har under regelmæssige møder mellem EF-landenes parlamenter og EF-Parlamentet fra dansk side gang på gang fremført tanken om Markedsudvalget. Kommissionen siger i sit papir, som vi netop har fået i Markedsudvalget, at det da kunne være en god idé, at man lod delegerationer fra de nationale parlamenter indgå i en informationsprocedure, inden de vigtigste beslutninger træffes, på den måde at man indhenter redegørelser fra Rådets formandskab og fra Kommissionen. Det synes jeg er en god idé.

Der er nogle, der har været inde på den tanke, at disse ting, også forholdene mellem de nationale parlamenter og EF-Parlamentet, skal ordnes ved en aftale mellem parlamenterne og Europa-Parlamentet. Men det tror jeg ikke er tilstrækkeligt. Hvis der skal laves noget i den retning, må det indgå i det traktatgrundlag, som skal forhandles mellem regeringerne, og som i sidste ende skal ratificeres for at blive forpligtende og bindende. Derfor tror jeg, at det er et emne, som man også bliver nødt til at tage op på regeringskonferencen.

Og så til sidst spørgsmålet om sikkerheden for borgerne og for det nære samfunds fortsatte eksistens. Jeg er glad for, at der nu er flere og flere, der bruger det danske udtryk nærhedsprincippet i stedet for udtrykket subsidiariteten, for jeg tror, det er vigtigt, at vi får et dansk ord, og at vi vælger at bruge det danske ord. Nærhedsprincippet siger jo netop noget om, hvad der ligger i det. Subsidiaritet kan være mange ting. Men kalder vi det nærhedsprincippet, ligger der det i det, at som udgangspunkt skal beslutningerne ligge så tæt på borgerne som muligt, ude i de yderste bæredygtige led. Der er adskillige beslutninger, som ud fra et effektivitetshensyn kun kan træffes på EF-planet, og det er dem, vi i EF-samarbejdet nu skal have identificeret. Det er også af stor betydning, at vi får dem traktatfæstet, og at det bliver en traktatfæstelse, som ledsages af en form for retlig prøvelse, juridisk prøvelse, således at det bliver EF-Domstolen eller en forfatningsdomstol, som kan tage stilling til retstvister på dette område.

Tanken, som har været fremme fra forskellige side om, at man skulle lave en liste over, hvad der skulle være EF-beslutninger, og hvad der

ikke skulle være EF-beslutninger, men nationale, tror jeg ikke er særlig konstruktiv. Det ville betyde en fastlåsning, og det vil aldrig nogen sinde i praksis kunne lette en grænsedragning.

Der ville være mange grå zoner, hvor det ville være af betydning at kunne lade en domstolsinstans foretage en prøvelse på begæring af nationale myndigheder, på begæring af EF-myndigheder – og hvorfor ikke også på begæring af EF-borgere, statsborgere i EF-landene? Jeg tror, det er meget, meget vigtigt, at dette nærhedsprincip kommer til at indtage en central rolle i de kommende forhandlinger.

Til allersidst vil jeg gerne erklære mig enig med statsministeren, som sagde, at man så tit og også her på det sidste har hørt slemme ord om og kritik af den danske EF-debat. Jeg deler til fulde statsministerens opfattelse. Den danske EF-debat er i fuld gang, og den er livskraftig, og den når ud i de yderste led, hvor den naturligtvis også hører til, på politiske møder og i diskussioner folk og folk imellem. Det er ikke altid, at folk er lige velinformerede eller lige EF-positive. Der siges mange knubbede ord om EF, men sådan skal det være, og det kan nok ikke være ret meget anderledes. Men når jeg sammenligner omfanget af og niveauet for den danske EF-debat med omfanget af EF-debatten i andre europæiske lande, vil jeg gerne give den danske EF-debat topkarakter. Vi ser selvfølgelig i store internationale aviser som Die Welt, Die Zeit, Le Monde og Frankfurter Allgemeine, og hvad de alle sammen hedder, meget flotte og lærde indlæg, men det er ikke folkelige indlæg, vi dér finder. Det er eliten, der diskuterer. I Danmark er dette ikke en elitediskussion; det er en diskussion, som folket tager del i.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Hr. Bjørn Elmquist brugte mange ord om at bygge på folkestyre og demokratisering. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Bjørn Elmquist om, hvordan det hænger sammen med det fuldtone ja fra Venstre til Europahistoriens største centralisering, nemlig etablering af en økonomisk monetær union med en fælles centralbank. Kan hr. Bjørn Elmquist ikke se, at det, der reelt tegner sig, er et ministrenes, et embedsmændenes og de mægtige bankdirektørers Europa? At det rent faktisk er det, vi diskute-